

ΘΥΛΑΚΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ: Πύλη εξόδου από τη Δυστοπία

EXCELLENCE CLUSTERS: An exit gate from Dystopia

Χαράλαμπος Σπ. Ρούσσοσ¹

¹ Ομότιμος Καθηγητής Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου
Αθηνών. Ακαδημαϊκός

Charalambos S. Roussos¹

¹ Professor Emeritus of Medicine of Athens University.
Academician

Ας ξεκινήσω υπενθυμίζοντας τι σημαίνει ΔΥΣΤΟΠΙΑ: Είναι ο τόπος της απανθρωποίησης είναι ο τόπος της απόλυτης αδικίας και απύθμενης δυστυχίας.

Στη δυστοπική αυτή σύναξη δεν κατοικούν άνθρωποι, δηλαδή πρόσωπα, τα οποία σχετίζονται ή κοινωνούν μεταξύ τους με στόχο την πνευματική και οικονομική ευημερία όλων, αλλά άτομα για τα οποία ο ορίζοντας έχει αρχή και τέλος τον εαυτό τους.

Το σχετίζεσθαι έχει εξοβελισθεί.

Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται ένα πρότυπο συμπεριφοράς, τρόπου ζωής, όπου βασιλεύουν τα ορμέφυτα, τα ένστικτα και όχι η έλλογη ελευθερία· και το κακό θεωρείται καλό, επειδή εξυπηρετεί ατομικά συμφέροντα: και τα συμφέροντα αυτά, δια νόμου κατοχυρώνονται με τους αλαλαγμούς του πλήθους και τη μεταμφίση της βουλιμικής ιδιοτέλειας των κυβερνόντων σε ηθικολογία.

Αυτοί που αλλάζουν τους θεσμούς, αντί οι θεσμοί να ορίζουν τα όριά τους. Συνέπεια: η κακιστοκρατία να υποκαθιστά την αριστοκρατία.

Λίγοι θα είχαν αντίρρηση ότι αυτός ο τόπος της φαντασίας, ο τόπος του απευκαταίου για κάθε έλλογο ον, τείνει να γίνει πραγματικότητα στη σημερινή μας πατρίδα.

Αληθινός Αρμαγεδδών. 1,5 εκατομμύριο κάτω από τα όρια της φτώχειας, 1,5 εκατομμύριο στα όρια της φτώχειας, 1,3 εκατομμύρια άνεργοι κ.ο.κ.

Δεν είναι ώρα να περιγράψει κανείς το φαύλο κύκλο που μας οδήγησε εδώ. Τον ξέρουμε όλοι: Κυβερνήτες, συνδικαλιστές, δημοσιογράφοι, εκπαιδευτικοί και γενικότερα παιδεία.

Πύλη εισόδου στη Δυστοπία

Το αμείλικτο «κατηγόρω» της ιστορίας πιστεύω θα αναφέρεται σ' αυτά που έγιναν στην παιδεία και σε όσα εισπρά-

Let me start by reminding you what DYSTOPIA means: It is a place of dehumanization, of total injustice and abysmal misery.

This dystopian place is not inhabited by humans, namely by persons who are related or communicate between them aiming at everyone's spiritual and financial prosperity, but by individuals whose horizon starts and ends with themselves.

The sense of "relating" has been eliminated.

In this way, a pattern of behaviour is created, a life-style, where impulses and instincts rule instead of rational freedom, and evil is mistaken for good because it serves personal interests which then become the rule of law by the crowd's vociferation and by disguising the rulers' bulimic self-interest into moralizing.

They change the law instead of the law defining their limits. Consequence: kakistocracy replaces aristocracy.

Few would dispute that this imaginative realm, this untoward place for any rational being, tends to become the reality in modern Greece.

A true Armageddon. 1.5 million at the poverty threshold and another 1.5 million below it, 1.3 million unemployed, etc.

This is not the time to describe the vicious circle that has led us here. It is well-known: rulers, trade-unionists, journalists, teachers and, in general, the educational system.

Entrance gate to Dystopia

I believe history's accusations will be relentless in terms of the developments in the educational

ξαμε από μια διαλυμένη παιδεία. Σε αυτή θα αναφερθώ με το χρέος του λειτουργού σ' αυτήν μέχρι πρότινος, αλλά και του κριτή, μη εξαιρώντας τον εαυτό μου γιατί όπως λέει ο Κωστής Παλαμάς: «Νεκροί θα μας δικάσουν κι αμέτρητοι οι αγέννητοι».

Εγκλήματα κακουργηματικά στην παιδεία τάραξαν συθέμελα το οικοδόμημα της κοινωνίας στο σύνολό της. Μοιραίος στόχος οι νέοι και κατ' επέκταση εμείς όλοι· γιατί οι νέοι είναι πολύτιμο όπλο στον αγώνα της εκ νέου δημιουργίας της πόλης. Μεγιστοποιήθηκε αυτό που είχε πει ο Γεώργιος Μαύρος: «στον τόπο μας ατυχώς δεν υπάρχει παράδοση διαλόγων η οποία προϋποθέτει Παιδεία, όπως απαιτεί η Δημοκρατία, αλλά παράδοση παζαριών».

Έχει γίνει πλέον πεποίθηση των περισσοτέρων, πως η ΔΥΣΤΟΠΙΑ στη χώρα μας δεν ήρθε από παρθενογένεση, αλλά από μια άφρονα πολιτική στο καμίνι της παιδείας. Εκεί που νομοτελειακά ζυμώνεται και προσφέρεται η γνώση εκεί όπου σφουρηλατείται ο φαινότυπος της συμπεριφοράς μας. Το έγκλημα έχει ομολογηθεί και από τους πρωταγωνιστές της περιπέτειας που βιώνουμε.

Διαβάζω από τα ΝΕΑ, 22 Ιανουαρίου του 1999.

Ο Θ. Πάγκαλος γράφει: «Μαθητές και καθηγητές με την ανοχή των γονέων έχουν μπει σε ένα σύστημα αμοιβαίας και συνεχώς διευρυμένης διαφθοράς και αγραμματοσύνης (...). Ούτε οι μαθητές ούτε οι καθηγητές στα δημόσια σχολεία δουλεύουν αρκετά. Δουλεύουν απαράδεκτα λίγο. Και η κύρια ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση βεβαίως οφείλεται στις κυβερνήσεις...».

Ο τέως υπουργός Παιδείας Γ. Αρσένης ομολογεί: «οι πολιτικοί που κυβερνάμε τα τελευταία χρόνια τον τόπο εγκληματήσαμε εις βάρος της παιδείας και των παιδιών» για να προσθέσει η Β. Παπανδρέου: «οφείλουμε να αναγνωρίσουμε όλοι ότι υπάρχει ευθύνη. Ας μιλήσουμε για τη λογική της ήσσανος προσπάθειας με την οποία έχουμε διαποτίσει τη νέα γενιά της Ελλάδας» και συμπληρώνω με τη δήλωση του Α. Λοβέρδου: «οι περισσότεροι μαθητές δεν γνωρίζουν γιατί κάνουν καταλήψεις, ενώ ο λόγος των παιδιών που ζητούν λύσεις είναι δυστυχώς μειοψηφικός». Για να καταλήξει στη φοβερή διαπίστωση: «Με τέτοιου είδους νεολαία δεν έχουμε ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο».

Ιδού τα αποτελέσματα: Σύμφωνα με μια έρευνα του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας & Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ), οι Έλληνες μαθητές καταλαμβάνουν την τέταρτη θέση από το τέλος μεταξύ όλων των ευρωπαϊκών χωρών ή αλλιώς την επίζηλο 42η θέση ως προς τα μαθηματικά, τη φυσική και την κατανόηση κειμένου.

Μια άλλη μελέτη του εκδοτικού οίκου Pearson, σύμφωνα με τα στοιχεία που συνέταξε το περιοδικό Economist, η Ελλά-

system and the results of its collapse. I will elaborate on this, not only as a former educator but also as a critic, not sparing myself in the process since, to quote Kostis Palamas: “The dead will judge us, countless and unborn”.

Horrendous crimes committed in the educational system have shaken the foundations of our overall society. The fatal objective is youth and, by extent, all of us, since young people are a valuable weapon in the struggle to create our city anew. Georgios Mavros' quote has come to pass in the fullest extent: “Instead of a tradition for dialogue, which requires Education (a prerequisite of Democracy), our country unfortunately has a tradition for haggling”.

Most people now firmly believe that the DYSTOPIA in our country did not result from parthenogenesis but from reckless politics machinations in Education, the deterministic source of knowledge provision and evolution, the place where our behavioural phenotype is forged. The protagonists of this adventure we are going through have even confessed to this crime.

I quote from the newspaper “TA NEA”, issue of January 22nd, 1999.

Th. Pagalos writes: “Both pupils and teachers, with the parents' tolerance, participate in a system of mutual and constantly broadening corruption and illiteracy (...). Neither the pupils nor the teachers in public schools work hard enough. They actually put in ridiculously little work. And the main responsibility for this situation naturally lies with the governments...”.

The former Minister of Education, G. Arsenis, admits: “we, the politicians governing this country for the last few years, have committed crimes against Education and our children”. V. Papandreu adds: “all of us ought to admit that we are responsible. Let us talk about the logic of least effort with which we have brought up Greece's young generation”. And A. Loverdos goes on to say: “most pupils do not know why they take over their schools, while the voice of the children seeking solutions is unfortunately a minority”. And he reaches a ghastly conclusion: “With such youth, there is no hope for a brighter future”.

Here are the results: According to an OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) research, Greek pupils are fourth from last among all European countries (i.e. 42nd), in terms of mathematics, physics and text understanding.

Another research carried out by the Pearson publishing house, based on the data drafted by the “Economist” review, Greece comes out last among the 28 European Union member states. It also occu-

δα είναι τελευταία των 28 χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Βρίσκεται δε παγκοσμίως επιβλητικώς χαμηλά με ορισμένες άλλες χώρες όπως η Ινδονησία, το Μεξικό και η Βραζιλία.

Σπείραμε ανέμους και θερίζουμε θύελλες κατά το κοινώς λεγόμενο. Είναι το αρνητικό της θέσεως του Ισοκράτη. Αυτό που έπρεπε να πράζουμε: «Εύ σοι το μέλλον έξει, άν τό παρόν εύ τιθής». (Θα έχεις καλό μέλλον, αν φροντίσεις από τώρα να θεμελιώσεις επί στερεών βάσεων).

Αντί αυτής, της από τα βάθη των αιώνων εντολής, βιώσαμε

1. Αλλεπάλληλες μειώσεις των ωρών διδασκαλίας
2. Κατάργηση κάθε ελέγχου
3. Νομοθέτηση ή διευκόλυνση της κοπάνας των μαθητών και των καθηγητών
4. Κατάργηση της κριτικής σκέψης και εδραίωση της παραπαλίας, της λοιμικής του ψιττακισμού στη θέση της μετάδοσης γνώσεων

Οι παραλογισμοί αυτοί υπήρξαν τα δόγματα τα τυραννικά καθ όλη την περασμένη τριακονταετή περίοδο και παραμένουν. Γιατί η κρίση, η κριτική σκέψη, σχολάζει. Όταν η εκπαίδευση τελείται με ανάρροια μασημένων γνώσεων ο εγκέφαλος δεν ωριμάζει, έχει τεθεί σε χειμερία νάρκη με σοβαρότατες συνέπειες αδιαφορίας και απάθειας. Τεθηπότες και χάσκοντες όπως θα έλεγε ο καθηγητής μου της φιλολογίας στο γυμνάσιο.

Είναι αυτή η παιδεία που μας στέρησε από ικανά στελέχη διοίκησης, σωστούς συνδικαλιστές, μορφωμένους δημοσιογράφους και παιδευμένους δασκάλους. Κυριολεκτικώς εξάχωνσε τους πολίτες της ευθύνης και δικαίου και εξοβέλισε την έννοια της αλληλεγγύης.

Πως λοιπόν με τέτοια εκπαίδευση να ενστερνιστούμε το κήρυγμα του Ντελόρ, του σοσιαλιστή Ντελόρ, στη λευκή του Βίβλο περί ανταγωνιστικότητας και ανάπτυξης;

Μια Βίβλο που θα έπρεπε να διδαχθεί στα σχολεία.

Μια Βίβλο που αμφιβάλω αν την μελέτησαν και οι ίδιοι εγχώριοι αρνητές της. Η παθογένειά μας την απέρριψε υπερηφάνως μετά βδελυγμίας και ποδίσαμε στα ανοιχτά του πελάγου. Εκεί ανοιχτά στη τρικυμία. Μέχρι σήμερα. Μυωπάζοντες ή εθελότυφλοι. Δεν είναι πλέον προσωρινός στρουθοκαμηλισμός το νόσημα μας.

Ταιριάζει περισσότερο με ψυχοπαθολογική νόσο παρατεταμένης άρνησης της αλήθειας, τη γνωστή αγγλιστί prolonged denial.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ: Τι κάνουμε τώρα λοιπόν; Είναι το κυριαρχούν ερώτημα.

Το ερώτημα αυτό έχει γίνει θέμα μακρών συζητήσεών μου τα τελευταία χρόνια με νέους συναδέλφους, επιτυχημένους εντός και εκτός της χώρας. Οι περισσότεροι προέρχονται από την ομάδα εργαζομένων σκληρά φοιτητών.

Αγωνιζόμενοι στην επανίδρυση της κοινότητάς των σε μικρές ομάδες. Οικοδομούν την πόλη τους με τις δικές τους αρχές. Ειρηνικές ομάδες αντίστασης στη δυστοπική κατοχή,

pies a significantly low position all over the world, on a par with Indonesia, Mexico and Brazil.

We have sown the wind and reaped the whirlwind, as the saying goes. This is the opposite of Isocrates' position. What we should have done: "Εύ σοι το μέλλον έξει, άν τό παρόν εύ τιθής". (You will have a bright future, if you make sure it is built on a solid foundation).

Instead, ever since the Antiquity, we have experienced

1. Repeated reduction in teaching hours
2. Elimination of all audits
3. Legislation enabling or facilitating pupils and teachers to skip class
4. Elimination of critical thinking and establishment of the ghastly parroting instead of knowledge transfer

This folly has been and still is the domineering dogma for the past 30 years. For judgment and critical thinking has gone to the dogs. When education takes place by ruminating pre-masticated knowledge, the brain does not grow and falls into hibernation with severe signs of indifference and apathy. Stunned and gaping, as my literature teacher in high school would say.

This educational system has deprived us of capable public officials, suitable trade unionists, educated journalists and teachers. It has literally obliterated responsible and fair citizens and has cast away all sense of solidarity.

Therefore, with such an educational system, how can we adopt the preaching of Delors, the socialist Delors, in his White Paper on competitiveness and growth?

A Paper that should be taught in schools.

A Paper which I doubt has been studied even by its domestic negators. Our pathogeny has led us to reject it, arrogantly and with repugnance, and to seek shelter in the open sea. Out there in the tempest. Till today. Short-sighted or deluded. Our malady is no longer temporary self-delusion.

It borders on the well-known psychopathological disease of prolonged denial.

THE QUESTION: So what do we do now? This is the vexed question.

During the past few years, I have extensively discussed this question with young colleagues, who have succeeded both in Greece and abroad. Most of them originate from the group of hard-working university students. They have been struggling to rebuild their community in small groups. They erect their city according to their own principles.

θα τους περιέγραφα, που ανασυνθέτουν την Εκκλησία του Δήμου.

Η λύση, υποστηρίζουν δεν είναι η έλευση ενός Μεσσία ηγέτη, που εμφανίζεται κάθε 100 χρόνια 2-3 φορές, αλλά η δημιουργία θυλάκων αντίστασης που θα πολλαπλασιάσουν τις οάσεις αριστείας, ώστε να δημιουργηθεί η κρίσιμη μάζα για ευδόκιμη αλλαγή.

Έτσι θα αναδυθούν οι κατάλληλοι ηγέτες όπως εδογμάτισε ο Ισοκράτης λέγοντας «το της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τοίς άρχουσι».

Εγχείρημα αντίστασης

Είναι εύκολο το εγχείρημα της αντίστασης ποιότητας με θυλάκους αριστείας και οάσεις παραγωγικότητας;

Η απάντησή μου είναι: Και βέβαια ΟΧΙ· αλλά είναι το μόνο εφικτό και επειγόντως αναγκαίο.

Τι είναι το μυστικό όμως που σε ένα κόσμο όπου κυριαρχεί η εγωτική κατασφάλιση να συναντάς αυτούς τους πετυχημένους αξιοπρεπείς πολίτες ; Τι όπλα χρησιμοποιούν στη φάρετρα τους;

Αυτή μου τη γνώση και εμπειρία θα μοιραστώ σήμερα μαζί σας με το αφήγημα μου που συνοψίζεται στο: «Έρωσ έρωτι διακρούεται»:

Αντί του αφειδώς προσφερόμενου έρωτα της κομματικής πελατειακής φεουδαρχίας, ερωτεύονται μέσω θυλάκων αριστείας κάτι ευγενέστερο, όπως παρακάτω περιγράφω, στις 7 (επτά) προτροπές των.

1) Διδασκαλία ως εμπειρία μύησης

Με αφορμή το εφετινό σας συνέδριο που έχει την ποιοτική αύρα, με τα βραβεία που χορηγείτε στους αρίστους και με όλες τις αξιοκρατικές σας εκδηλώσεις είναι αυτό που οι συνομιλητές μου υποστήριζαν ότι χρειάζεται ο τόπος αυτός.

Χρειαζόμαστε διδακτικές εκδηλώσεις όπου η παρακολούθηση των εργασιών να αποτελεί εμπειρία Μύησης σε ένα υψηλής ποιότητας παράδειγμα ήθους ακαδημαϊκής συνομιλίας · όπου θα καλλιεργείται η κρίση με εργαλείο τη γνώση και όχι να θεωρείται ως πεμπουσία η συσσώρευση πληροφοριών, γνώσεων και άλλων γνώσεων ατάκτως ερριμμένων.

Είναι καιρός πια, διακηρύττουν οι νέοι αυτοί συνομιλητές μου, να μην έχουμε ως προεξάρχουσα συντεταγμένη, τις κοινωνικές ονειρώξεις που προσέφερε και ακόμη προσφέρει σε κάποιο βαθμό; ο επαρχιωτισμός των εγχωρίων και των ανά την υφήλιο συνεδριακών ταξιδιών.

Αλλά να εμπεδώσουμε μια εκπαιδευτική μεθοδολογία όξυνσης της αναλυτικής και συνθετικής σκέψης, του τρόπου εκμείωσης αιτίου και αιτιατού και να ενστερνιστούμε ότι το έργο αυτό «θέλει δουλειά πολλή», για να θυμηθούμε τον Ελύτη.

Μόνον έτσι οι Καλβινιστές Ευρωπαίοι θα αντιμετωπίζουν τον καθένα από εμάς ως συμπολίτη και όχι ως περαστικό βαλκάνιο ζήτουλα.

I would call them peaceful resistance groups in the dystopian occupation, who reestablish their own Athenian Ecclesia.

They argue that the solution is not some Messiah leader who shows up twice or thrice every 100 years, but to create resistance enclaves that will multiply the oases of excellence, so as to create the critical mass for a prosperous change.

In this way, the appropriate leaders will emerge, according to Isocrates' motto "the state's morals are the same as those of its rulers" (to της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τοίς άρχουσι).

The resistance enterprise

Is it an easy enterprise to resist through quality, by creating excellence enclaves and productivity oases?

My answer is: Certainly NOT; but it is the only one that is feasible and urgently needed.

But what is the secret, in a world where egotistical security prevails, in order to come across these successful and dignified citizens? Which secret weapons do they have up their sleeve?

Today, I would like to share with you this knowledge and experience, with my story "Έρωσ έρωτι διακρούεται" (Love is only conquered by love):

Instead of the lavishly offered love for political party feudalism, they fall in love with something nobler, through excellence enclaves - see description, below, of their 7 (seven) recommendations.

1) Teaching as an initiation experience

In unison with my co-speakers and taking the opportunity of your conference this year and, which emits this quality aura, your prizes of excellence and all your meritocratic events are exactly what this country needs.

We need instructive events where attendance constitutes an experience of initiation into a high quality example of academic discussion morality, which will foster judgment based on knowledge and not celebrate the accumulation of information and other helter-skelter knowledge as quintessence.

These young co-speakers of mine declare that it is high time we stopped using as our main guideline the social fantasies having been and still being offered to a certain extent by the provincialism of conference trips in Greece and worldwide.

Instead, we should consolidate an educational methodology that fosters analytical and synthetic thinking, finding ways to extract cause and effect, and adopting the principle that for this project "it takes a lot of work" (to quote Elytis).

Only in this way can the Calvinist Europeans regard each one of us as a co-citizen and not as a passing Balkan beggar.

2) Έρευνα ως μήτρα παραγωγικότητας

Η ανταγωνιστική έρευνα από διεθνή προγράμματα και όχι από συντεχνιακό μοίρασμα ευρωπαϊκών δωρεών προς διαιώνιση της μετριοκρατίας, είναι το καταλυτικότερο παράδειγμα μεθοδολογίας ανάπτυξης. Η έρευνα προς αναζήτηση της αλήθειας, η αξιολόγηση από τους επαίοντες, η βράβευση των αρίστων, όπως εσείς σήμερα, είναι η ατραπός δημιουργίας πολιτών - δημιουργών.

Με ιδιαίτερη χαρά βλέπουμε οάσεις αριστείας να δημιουργούνται στα εκπαιδευτικά ερευνητικά κέντρα.

Ένα τέτοιο κέντρο αριστείας, απaráμιλλης μήτρας παραγωγικότητας, που εξακτινίζει στα πέρατα της γης το ποιοτικό του έργο είναι το εργαστήριο βιολογίας στο ινστιτούτο «Αλέξανδρος Φλέμινγκ» που κατατάσσεται μεταξύ των δύο καλλίτερων της Ευρώπης μαζί με το EMBL της Γερμανίας.

Βαθμιαία αύξηση των θυλάκων αριστείας, στο χώρο της έρευνας, πιστεύουν οι συνομιλητές μου, που οι ίδιοι συμμετέχουν σε αυτά, θα δημιουργήσει την κρίσιμη μάζα, το πρότυπο προς μίμηση. Εν γένει το κλίμα της ποιοτικής αντίστασης κατά της αγελαίας παρόρμησης που τροφοδοτεί επί χρόνια το πανάθλιο τούτο ογκώδες και αδηφάγο κράτος του Λεβιάθαν με βάση τα ένστικτα, τα πάθη, το συναίσθημα αγνοώντας τον λόγο, όπως είπε ο Γεώργιος Μαύρος που ανέφερα στην αρχή.

Ο λόγος και διάλογος απαιτούν γνώση της Γλώσσας. Κάθε λέξη έχει κάποιο Νόημα, κάποιες αξίες, γεγονότα, μια ιστορία, συναισθήματα, αναμνήσεις, εμπειρίες, περιπέτειες, ιδέες, γνώση, ηθική. Είναι πλούτος ατομικός και συλλογικός, είναι παιδαγωγός της σκέψης και είναι ιστορικά προδιαγεγραμμένο πως κάθε Λαός έχει ανάγκη να αναπτύξει τη γλώσσα του, για την πορεία προς την Ανάπτυξη και τον Πολιτισμό.

Το 2014 οι νέοι του τόπου μας έχουν συνεπώς μια επιλογή για να μη βλέπουν το 2020 ξέπνοοι και άσφαιροι: Να εγκαταλείψουν το συμπίλημα από λεκτικές ασχήμιες, πλήρεις βαρβαρισμών και σολοϊκισμών και να μάθουν να μιλάνε και να γράφουν σωστά. Γιατί κάθε πειστικός συζητητής για να εκφραστεί σωστά, πρώτα σκέφτεται σωστά και η Ελλάδα χρειάζεται ορθά σκεπτόμενους πολίτες.

3) Ο υμέναιος αξιοκρατίας-διοίκησης

Πιστεύουν ακράδαντα οι φίλοι συνομιλητές μου, ότι αξιοκρατία και διοίκηση είναι μια αδιαπραγμάτευτη συνωρίδα στη ζωή τους. Ένας υμέναιος, ένα πάντρεμα που δεν ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ αλλά κερδίζεται με πρωταθλητική προσπάθεια. Έχουν το πάθος της θέλησης και γι' αυτό έχουν τη βεβαιότητα ότι οι δυσκολίες δεν μπορεί να είναι μεγάλες.

Έχουν στόχο. Η αποτυχία δεν αποτελεί αμάρτημα για απόσυρση. Είναι κίνητρο, για νέα προσπάθεια.

Γιατί είναι γεννήτορες του καινούργιου, της δημιουργίας και που σκοπό δεν έχουν να την εξαργυρώσουν.

Τους αρκεί η στράτευση για ένα Αριστοτέλειον όραμα ότι ο

2) Research as a productivity matrix

The most suitable example of methodology development is competitive research consisting in international programs and not in the distribution of European donations governed by sectional interests to perpetuate mediocrity. Research in order to seek the truth, evaluation by experts, rewarding the distinguished, as you are doing today, is the path we need to follow in order to create citizens-creators.

We are particularly pleased to witness oases of excellence being created in educational research centers.

Such a center of excellence, with an unparalleled productivity matrix, which relays its quality work to the ends of the Earth, is the biology laboratory in the "Alexander Fleming" Institute, which is one of the two top institutes in Europe, together with EMBL in Germany.

My co-speakers believe that by gradually increasing the excellence enclaves in the field of research, in which they also participate, will create the critical mass, a model to imitate. In general, the ambiance of quality resistance against the gregarious impulse that has been feeding for years this miserable, huge and voracious Leviathan state which is based on instincts, passions, emotion ignoring reason, to quote again Georgios Mavros.

Speaking and dialogue require knowledge of the Language. Each word has a Meaning and it involves values, facts, history, emotions, memories, experiences, adventures, ideas, knowledge, ethics. Language constitutes an individual and collective wealth, it educates thought and history dictates that each People need to develop their own language on the road towards Development and Civilization.

Therefore, in 2014, the youth in our country have one choice in order not to have to face 2020 breathless and defenseless: to abandon the clutter of verbal ugliness, full of barbarism and solecism, and to learn to write and speak correctly. For a convincing debater to be able to express himself correctly, he must first think correctly; and Greece needs sound thinking citizens.

3) The match between meritocracy and government

My friends and co-speakers firmly believe that meritocracy and government are a non-negotiable and inseparable pair in their life. A match, a marriage that is not GIVEN FOR FREE but won with championing efforts.

They possess the passion of will and, therefore, the certainty that they will not face major difficulties. They have a target. Failure is not a sin that requires withdrawal. It is a motive for new efforts.

δρόμος της αλήθειας και του δικαίου έχουν μεγαλύτερη δύναμη από το ψέμα και την αρπαχτή, όπως είπε ο Δάσκαλος των Δασκάλων Αριστοτέλης, κατά τον χαρακτηρισμό του Δάντη.

4) Το σχετίζεσθαι ως «Τέχνη»

Η εντιμότητα στις προθέσεις των πράξεών τους είναι ακρογωνιαίος λίθος: Ακόμη και αν η πράξη τους θεωρείται λανθασμένη, η ενέργεια τους καθ' αυτήν περιβάλλεται με την αίσθηση, ότι η σχέση προέχει της χρήσης, ότι συνεισφέρει στο κοινό καλό, ότι οι θεσμοί της κοινότητας είναι υπεράνω του εγώ και ότι ο κοινός παρανομαστής όλων των νοσούντων συνανθρώπων, «αυτών, εκείνων και ημών» είναι ο αταξικός πόνος.

Σ' αυτόν τον αταξικό πόνο οι λειτουργοί της υγείας, αυτοί οι καταξιωμένοι συνάδελφοι είναι κήρυκες της αρχοντικής λεβεντιάς και της αληθούς φιλαλληλίας.

Είναι η συντεταγμένη και μάλιστα η μόνη που εμπλουτίζει την τεχνική τους με την τήβεννο της ιπποκρατικής τέχνης· που μεταμορφώνει το πόνο σε όραμα και μετουσιώνει το όραμα σε πράξη υψηλής τεχνικής και «καλής» τέχνης, σε καλλιτέχνημα.

Είναι η μεγαλειώδης τέχνη του σχετίζεσθαι με πλημμυρίδα αγαθών συναισθημάτων· που την αρχιτεκτονική της προδιαγραφή ή την έχεις ή όχι στο μελούδι ή (μεδούλι) σου. Δεν επιβάλλεται έξωθεν, ως επακτό πολιτιστικό στοιχείο, δεν πωλείται, δεν εξαγοράζεται, δεν ενοικιάζεται! Είναι δομημένη στο γενετικό υλικό που ελευθερώνεται και κατακτάται με μόχθο πολύ στην κονίστρα της παιδείας.

5) Η ειδοποιός διαφορά

Διαβάζω επακριβώς από τις σημειώσεις μου, όπως μου τις υπαγόρευσαν: «Η αναγκαία συνθήκη για την επιτυχία, είναι η αδιαμφισβήτητη επιστημονική σου οντότητα σε «κάτι».

Σήμερα, δεν μπορεί ο επιστήμονας να τα ξέρει όλα: να είναι ο άνθρωπος της Renaissance της Αναγέννησης. Οφείλει όμως να μην έχει ως μοναδικό ταλέντο το «λάλον στυλ», λέξεις, λέξεις, λέξεις για να θυμηθούμε τον Άμλετ του Σαίξπηρ, στον διάλογό του με τον Πολώνιο.

Πρέπει να αναγνωρίζεται σε «κάτι», έστω και ελάχιστο στο πλαίσιο που απαιτεί το λειτούργημά του. Αυτό δε το «κάτι», η ειδοποιός του διαφορά, να είναι θήραμα κόπου και συνεχούς προσπάθειας. Μόνον έτσι μπορεί να έχει κύρος και να εμπνέει σέβας».

6) Αλλαγή γηπέδου

Οι φίλοι συζητητές μου δεν παίζουν στο παλιό αποστεωμένο και μίζερο γήπεδο της ψευτοδιαχείρισης της κατάντιας. Αλλάζουν γήπεδο.

Δεν χρησιμοποιούν το λίγο φτηνιάρικο λούστρο πάνω στις μπαγιάτικες ιδέες για να φαντάζουν φρέσκα εδώδιμα. Δημιουργούν το καινούριο.

Έχουν όραμα και ακένωτη πηγή ιδεών. Αν χρειαστεί, για να απαλλαγούν από την ιοβόλο κομματική δυσσομία αποδημούν

For they are the bearers of novelty and creation, which they have no intention of cashing in.

They are satisfied with their commitment to an Aristotelian vision according to which the path of truth and justice is more powerful than the one of lies and easy gain, to quote Aristotle, the Teacher of Teachers as Dante calls him.

4) Relating as an “Art”

Honesty is the cornerstone of the intentions behind their action: Even if their action is considered wrong, it is itself surrounded by the sense that relating supersedes use, it contributes to the common good, that the institutions of the community are more important than the self and the common denominator of all diseased fellowmen, “them and us”, is pain regardless of social class.

In this type of pain, the health officials, these well-established colleagues, are the heralds of noble valiance and genuine altruism.

This is the guideline – in fact the only one – that endows their technique with the Hippocratic art that transforms pain into a vision and that into an act of high technique and “good” art, into a work of art.

This is the glorious art of relating, with an abundance of good emotions whose structural specification is either inherent to a person or not. It cannot be imposed from the outside, as an acquired cultural element, it cannot be sold or bought or leased! It is integrated in the genetic material, released and obtained with hard effort in the arena of education.

5) The specific distinction

I quote from my notes, as they have been dictated to me: “The necessary condition for success is your undisputable scientific skill in “something”.

Nowadays, the scientist cannot know everything, he cannot be the Renaissance Man. However, it is imperative that he possesses as a unique talent, the “speaking style”, words-words-words, to quote Shakespeare’s Hamlet, in his dialogue with Polonius.

He must be renowned in “something”, even a little, as part of the needs of his public office. And this “something”, his specific distinction, must be the result of toil and constant effort. Only in this way can he acquire prestige and inspire respect.”

6) Change of field

My friends and co-speakers do not play in the old, bare and wretched field of pseudo-managing abjection. They change the field.

They do not use a somewhat cheap luster on stale ideas to make them look fresh and edible. They create the new elements.

προσωρινά και επανέρχονται για να προσφέρουν. Και αν οι συνθήκες το επιβάλλουν παραμένουν έξω και γίνονται ζωτικά στοιχεία της Διασποράς και οι καλλύτεροι πρεσβευτές.

Απαντούν με ποιοτική δουλειά, με δημιουργικό οίστρο, ΟΧΙ με πόλεμο στη νοοτροπία των φαφλατάδων του «ηδύ το μηδέν πράττειν»- ή ακόμη και στο μίσος του γραικύλου, του συκοφάντη ελληνίσκου, άξιου συνεχιστή του Θερσίτη που καθύβριζε τον Αγαμέμνονα.

Αρνούνται το δόγμα οδόντα αντί οδόντος. Αντ' αυτού απαντούν με τη μέθοδο της ποιοτικής αντίστασης για τη λύτρωση του ασθενούς, προσφέρουν περισσότερη αγάπη στον νοσούντα, συμμετέχουν σε πιο πολλά ανταγωνιστικά χρηματοδοτούμενα προγράμματα από την Ευρωπαϊκή Ένωση, αυξάνουν την ερευνητική τους παραγωγικότητα, χαίρονται και βραβεύουν τον άξιο, τον ταλαντούχο, τον τίμιο, τον ικανό. Οργανώνουν ποιοτικές εκπαιδευτικές συναντήσεις ως αντιστάθμισμα των φεστιβαλικών συνάξεων με καρυκεύματα δήθεν επιστημονικά.

Στους προικισμένους αυτούς συμπολίτες των θυλάκων αντίστασης πρυτανεύει το: «πολλών γαρ χρημάτων, κρείττων ο έπαινος».

7) Η παιδεία ως ΑΝΑΓΚΗ

Πιστεύουν στη βελτίωση της παιδείας, ως τον ακρογωνιαίο λίθο· το «πα στώ», πού να σταθώ, αλλά και ως το μοχλό του Αρχιμήδη που θα φέρει την ανατροπή.

Η μεταξύ μας συζήτηση έχει κορυφωθεί και απερίφραστα και με πείσμα διακηρύσσουν πως: Έχουν χρέος σαν μία σύγχρονη Φιλική Εταιρεία να καλλιεργούν την έννοια της αριστείας και αξιοκρατίας ως ΑΝΑΓΚΗ για την επιβίωση μας, όπως ήταν ΑΝΑΓΚΗ η έννοια της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ στους Φιλικούς.

ΑΝΑΓΚΗ ως ο φέρων οργανισμός ενός οικοδομήματος και όχι ως ελιτίστικο καρύκευμα.

Είναι ιστορικό θέσφατο για τους νέους αυτούς, ότι οι ανάγκες είναι οι κινητήριες δυνάμεις που ουριοδρομούν τον άνθρωπο.

Είναι αυτές που εμπνυχώνουν για να αλλάξει κανείς πορεία για την επιβίωση και πρόοδο και όχι τα κάθε λογής ρητορεύματα και φληναφήματα.

Είναι πυρηνικό στοιχείο στα πιστεύω τους ότι η εκπαίδευση και η παιδεία είναι το ισχυρότερο όπλο όχι μόνο για πρόοδο και ανάπτυξη αλλά κάτι βασικότερο: προαπαιτούμενα, τα sine qua non, για την ύπαρξη μας.

Και η ελεύθερη αυτή επιλογή σε ανθρώπους με όραμα, αποκτά ισχύ μεγαλύτερη και του ορμέμφυτου της αυτοσυντήρησης. Μετουσιώνεται σε ηδονή.

Με απλά λόγια χρειαζόμαστε παιδεία, όπου η πυθαγόρειος αυτογνωσία θα είναι οι ράγες καθοδήγησής μας προς το υπό του Πλάτωνος ρηθέν:

Οι σωστοί πολίτες, που ως ανάγκη έχουν το «αιέν αριστεύειν» δεν χρειάζονται νόμους που θα τους επιβάλλουν τι πρέπει να κάνουν, σε αντίθεση με τους άλλους συνέλληνες που θα βρουν τρόπο να εξαπατήσουν το νόμο, όποιος νόμος και να είναι αυτός.

They have a vision and an inexhaustible source of ideas. If necessary, in order to get rid of the venomous stench of the political party, they emigrate temporarily and come back to offer their feedback. And if the situation so requires, they remain abroad and become vital elements of the Greek Diaspora and its best ambassadors.

They respond with quality work, creative inspiration, and NOT by declaring war against the mentality of those ranting that “it is sweet to do nothing” (ηδύ το μηδέν πράττειν) or even against the hatred of the Greekling, the slanderer, a worthy successor of Thersites who insulted Agamemnon.

They reject the dogma “a tooth for a tooth”. Instead, they respond with the method of quality resistance in order to save the patient, they offer more love to the diseased, they participate in more competitive programs funded by the European Union, they enhance their research productivity, they rejoice in and reward the worthy, the talented, the honest, the able ones. They organize quality educational meetings to counterbalance festival-like meetings with a pseudo-scientific flavour.

These gifted citizens of the resistance enclaves live by the following principle: “great riches do not earn the people’s praise” (πολλών γαρ χρημάτων, κρείττων ο έπαινος).

7) Education as a NEED

They believe in improving education, as the cornerstone of their stance, their attitude, as well as Archimedes’ lever, which will lead to overthrowal.

This discussion between us has culminated; now, they explicitly and obstinately declare that they have an obligation, like a modern Filiki Eteria (Society of Friends), to foster the sense of excellence and meritocracy as NECESSARY for our survival, equally NECESSARY as the sense of FREEDOM for the Society of Friends.

A NEED as the bearing structure of a building and not as a superfluous ornament.

It is a historical oracle for these young people that the needs are the driving forces pushing Man.

They are the ones that hearten people in order to change their course for survival and progress and not all kinds of rhetoric and drivel.

A core element in their beliefs is that education is the most powerful weapon, not only for progress and development but for something more basic: they are prerequisites, the sine qua non, for our existence.

And this free choice, in people with a vision, becomes even more powerful than the impulse of self-preservation. It is transformed into pleasure.

To put it plainly, we need an education where the

Χρειαζόμαστε συνεπώς ικανό αριθμό πολιτών με επαρκή την κατά κεφαλή καλλιέργεια, μνημένους στην έννοια της αριστείας ως ΑΝΑΓΚΗΣ για επιβίωση και πρόοδο. Αυτό είναι το μεδούλι της αλήθειας για ένα ευνομούμενο κράτος και όχι κράτος με πολλούς νόμους και λίγους πολιτισμένους ένοικους.

Οι καιροί ου μενετοί

Οι συζητήσεις μου με τους φίλους συνομιλητές τελείωναν με την ρητορική μου ερώτηση: Είστε λίγοι σαν φάροι στα νησάκια τα σπαρμένα στο πέλαγος. Θα μπορέσετε να φέρετε την αλλαγή;

Για να εισπράξω την απάντηση: «Μην ξεχνάτε πως ιστορικά μικρά κράτη ή άτομα μεμονωμένα (Αναστάσιος Αλβανίας) έχουν παίξει καίριο ρόλο στη διεθνή σκακιέρα χάρη στο επίπεδο των και μόνο».

Ακολουθούσε σιωπή, πλημμύριζα με αναμνήσεις και βυθίζομαι σε σκέψεις. Έργο τιτάνιο, μονολογούσα, για τους νέους συνομιλητές μου που παλεύουν στους θύλακες αριστείας: αλλά όχι ακατόρθωτο! πειστικό όμως και δει μέμνησθαι πως «Οι καιροί ου μενετοί».

Με τη ρήση αυτή του Θουκυδίδη, «οι καιροί ου μενετοί» τελειώνω το αφήγημά μου απευθυνόμενος σε μια κοινωνία, σε σας, που πιστεύω έχει ενστερνιστεί την αρχή, πως πρέπει να βελτιωθεί ο βηματισμός προόδου του μέσου όρου των λειτουργών της υγείας. Και όχι μόνον.

Ο καθένας και πρώτος εγώ, με τα πολλά και μεγάλα μου λάθη, ας αναλογιστεί το μερίδιο της ενοχής του και της ανοχής του και ας πιστέψει σε μία δυναμική δημιουργική συνεργασία για την ανάδυση από το συλλογικό σημερινό χαμηλό βαρομετρικό της χώρας μας.

Μιας χώρας που παραμένει στον νου και στην καρδιά μας, ανεξίτηλη αξία. Μια αξία που της χρωστούμε πολλά και προσμένει σε ένα μέλλον αντάξιο της ιστορίας της: της αξιοσύνης, της ελευθερίας και του ανθρωπισμού όπως ορίζει ο Σεφέρης.

Σ' αυτή την «Αξία», κάποιος ευπατρίδης μνημένος στην κοινωνική ευαισθησία, που γι' αυτόν η Δημοκρατία ήταν και στόχος και επίτευγμα, με διαυγή και νηφάλια σύνεση, ανυπότακτος στον ναρκισσισμό και στην ιδιοτέλεια προσέφερε με πάθος και πίστη στο κοινό καλό. Είχε άσβεστο φάρο τους κανόνες της Αξιοκρατίας.

Ήταν πυλώνας ποιοτικής αντίστασης. Διαχρονικό Υπόδειγμα Θυλάκου Αντίστασης στην απειλή της Δυστοπίας είναι από την Ήπειρο και το όνομα αυτού Φώτης Μήτσης.

Pythagorean self-knowledge will be our guidelines towards Plato's motto:

True citizens, for whom "to always strive for excellence" (αιέν αριστεύειν) is a need, do not require laws imposing them their responsibilities, in contrast to the other fellow Greeks who will find a way to cheat the law, regardless of its nature.

Consequently, we need an adequate number of citizens with sufficient per capita culture, initiated in the meaning of excellence as a NEED for survival and progress. This is the essence of truth for a well-governed state and not a state with many laws and few civilized citizens.

Time does not wait

My discussions with my friends and co-speakers always ended with a rhetorical question on my part: Do you feel like lighthouses scattered on islands out in the sea? Will you be able to bring on change?

And the answer I received: "Do not forget that historical small countries or individuals (Archbishop Anastasios of Albania) have played a critical role on the international scene, thanks to their level and not only".

This brought on silence and I became immersed in memories and reflections. A Titan's work, I would say to myself, for my young co-speakers who struggle in the excellence enclaves, but not unattainable!

A pressing one though and let us not forget that "time does not wait" (Οι καιροί ου μενετοί). I will finish my narration by this motto by Thucydides, "time does not wait", addressing a society, yourselves, whom I believe has adopted the principle that the progress rate of the average health officials must be enhanced. And not only.

Let each and every one of us, myself first of all, with my many and grave errors, reflect on their share of guilt and tolerance; and let each one believe in a dynamic creative cooperation in order to emerge from the collective modern low point of our country.

A country which retains its indelible value in our minds and hearts. A value to which we owe a great debt and which expects a future worthy of its history: ability, freedom, humanism, to quote Seferis.

A nobleman initiated in social sensitivity, for whom Democracy was both an objective and an accomplishment and who possessed lucid and sober caution, unsubdued by narcissism and self-interest, contributed to this "Value", passionately and fervently committed to the common good. He used as an inextinguishable beacon the rules of Meritocracy.

He was a bearer of quality resistance. A timeless sample of a resistance enclave against the threat of Dystopia, he comes from Epirus and his name is Fotis Mitsis.